

Czilczer Olga HAJSZÁL HÍJÁN

Megmentettem apámat. Aki eléje állt óriás – csak a testemen keresztül! – két gyenge karját magasra emelte. Puskás, nyilas, a hatóságilag ráküldött horda egészen a hegylábig rémült. Futottak is fejvesztve háttal lefelé. A fejek pedig gurultukban meg is előzték a menekülőket. Keresgethettek, melyik kié. Amelyiknek nem lett gazdája, a honi focipályákon talált kapufára.

A bűzölgő szeméthegyen a sparherd kihamvadt parazsa megkönnyebbülve fellángolt, lélegzethez jutott illatostól akácnyarak sárba taposott avara, rothadt gyümölcs zamattal ízesült, dudva kizöldült, törött tojásból pihés csipogások tipegtek sárgán elő, egy piros taréj hajnal kukorékolt. S a többi – majdnem elfeledtem – elfújta a szél.

Apámat nem mentettem meg. Hiába volt minden igyekezetem.

Árnyékára fogyott testét kórházi vaságyba tették, melyet ujjaimmal rácsoztam, rémálmába ne zuhanjon. Kendőm homlokát borogatta. Hüvelykem az ütőerén, számoltam lélegzetét, melynek lépcsőin ötven fokig jutott a láz. Odáig ötévesen magam nem értem el.

Egyengöncök, levitézlett puskás fenevadak lakásunk küszöbén. Micsoda világ! A nulla fok Celsiusába dermedtek ártatlan leheletek és mérges gázokat okádó ragadozók. Egy ilyen vaskályha hajszál híján engem is elveszejtett. Elszállhat hetven év. Ami hiányzik, el sosem vész.